

JORDI TARDÀ, COMENTARISTA MUSICAL

Text: ANNA MARIA DÀVILA / Fotos: MARC VILA

"Em considero el tio més pesat del món"

El seu signe d'identitat és la seva "Paraula de Stone". Locutor de ràdio, comentarista musical i mitòman confès, Jordi Tardà ha aconseguit convertir la Fira del Disc de Col·leccionista de Catalunya en la més important del món.

La passió pel món musical li ve a Jordi Tardà des de molt jove. A tretze anys començava a organitzar els primers concerts i a vint-i-un formava part de l'equip del promotor Gay Mercader, fet que li va permetre conèixer de primera mà els seus ídols, els Rolling Stones. Des de llavors, tota la vida de Jordi Tardà gira al voltant de les guitarres elèctriques, les bandes de rock i els grans espectacles. Pot presumir d'amistat amb moltes de les estrelles més conegudes i no sorprèn a ningú que al programa que fa els dissabtes a la tarda a Catalunya Ràdio s'emetin primícies i exclusives que encara trigaran setmanes a arribar a les tendes de discos. Però el seu gran èxit ha estat convertir la Fira del Disc de Col·leccionista de Catalunya en la més important del món. Des de fa sis anys celebra també una edició a Girona i, el proper 5 de juliol, obrirà portes la Fira del Disc de Reus. Les propostes per exportar la iniciativa li arriben de tot arreu, però Jordi Tardà prefereix no moure's de casa.

—*Èxit consolidat de la Fira del Disc de Barcelona. Més de 24.000 persones en la darrera edició de la de Girona. I ara Reus. Com s'explica l'èxit d'aquesta iniciativa?*

—Evidentment, això no és el resultat del treball d'una sola persona. Hi ha la complicitat de tot un equip, i sobretot, la més important, la complicitat de la gent. Potser el secret de la Fira del Disc de Col·leccionista és que la gent se l'ha feta seva. I la

veritat és que quan abans d'obrir portes ja tens garantida una assistència important, les coses es fan bastant fàcils.

—*Es sorprenent precisament aquesta resposta del públic.*

—La veritat és que és un fenomen difícil d'explicar, fins i tot per a la gent que coneix altres fires. Es cert que a Catalunya no hi havia cap fira del disc. Nosaltres vam fer la primera, l'any 1985, a l'Hotel Orient. I hem acabat al pavelló més ample que hi ha a la Fira de Barcelona, que són tretze mil metres quadrats. Jo crec que l'èxit s'explica perquè és una fira diferent a qualsevol altra, que normalment no tenen subhasta ni actes paral·lels. No he volgut mai que fos una fira en què només es venguessin discos. Any rere any m'he preocupat que hi hagués activitats paral·leles, i per això la Fira del Disc s'ha convertit en una mena de Dia del Disc.

—*Per fer una mica d'història, com i per què va sorgir aquesta idea?*

—Això es una cosa que va sortir en el marc del meu treball a Catalunya Ràdio. La ràdio volia agrupar tots els programes que jo feia en un de sol que es digués *Tarda*

Tardà, nom que per cert no el vaig posar jo, sinó el cap de programes que hi havia en aquell moment. Jo vaig acceptar, però vaig demanar que hi hagués algunes activitats que m'acostessin als meu oients.

—*I una d'aquestes era la fira.*

—Això mateix. Un lloc on la gent pogués trobar tots aquells discos que jo radiava, i que semblava

"Moltes vegades una entrevista s'ha acabat convertint en una gran xerrada.

L'entrevista amb el Ian Gillan de Deep Purple, per exemple, havia de durar vint minuts i vam acabar a ca seva a les tantes de la matinada."

que només els tingués jo, perquè eren de col·leccionista. Recordo que el primer any, la Secretaria de la Joventut de la Generalitat de Catalunya em va dir que amb una assistència de tres-centes persones ja es donarien per satisfets. I el primer any en vam aplegar sis mil. Ara, segons els rànquings que fan les revistes especialitzades, la de Barcelona és la primera del món, i la de Girona, la segona d'Europa.

—*Aquesta és la sorpresa a què em referia abans. Un èxit tan aclaparador en un mercat que no tenia tradició de col·leccionisme musical.*

—És cert. Quan nosaltres començàvem, el panorama a Catalunya era bastant minso perquè no hi havia botigues de col·leccionisme. Les que hi havia eren solament de discos d'ocasió, de segona mà. I ara, te'n vas al carrer dels Tallers, a la Riera Baixa, a Sant Pau i és ple de botigues de discos de col·leccionista. I el mateix ha passat a Girona. Això vol dir que tenim una cultura i un mercat de col·leccionisme que dura tot l'any i que s'ha creat paral·lelament a la Fira del Disc.

—*I que no solament gira al voltant de rock com es pensa.*

—No, no. Jo vaig tenir clar des d'un primer moment que no volia fer una fira dedicada només als col·leccionistes del *Tarda Tardà*, sinó als de qualsevol estil musical. Perquè té tant de dret per a mi col·leccionar discos de sardana, com de jazz o de rock. Ara, a la nostra fira ve gent de tot el món. A l'última edició que vam fer a Girona, per exemple, ens va venir públic fins i tot del Japó i d' Austràlia. I això que era un sol dia.

—*Tantes passions desperta el col·leccionisme musical? Quin és el perfil del col·leccionista?*

—La veritat és que és un personatge com qualsevol altre. Són gent normal, de totes les edats, de tots els estaments socials. La mitomania no pertany solament al món de la música. També es venen objectes de polítics i d'altres tipus d'artistes. Tothom col·lecciona alguna cosa.

—*Vostè el primer.*

—I tant. Jo sóc col·leccionista, però com d'altres, em vaig adonar que ho era per accident, perquè algú m'ho va dir. Jo em vaig enamorar del món del rock gràcies als Rolling Stones. Això és un fet molt conegut. Però arribà un moment que no tenia prou amb els discos que arribaven a l'estat espanyol i aleshores vaig començar a buscar els que s'editaven a altres països. Per què? Doncs, perquè alguns tenien una portada diferent, d'altres un repertori diferent. I quan tenies tots els discos oficials de tots els països, començaves a buscar-ne de pirates.

I arribar a aconseguir quelcom signat o qualsevol objecte d'ells, el que s'entén per *memorabilia*, ja era un pas endavant. I així arriba un moment que t'has convertit en col·leccionista i quan te n'adones, encara t'hi fiques amb més afany.

—*Quin és l'objecte més preat de la seva col·lecció?*

—De tots els objectes que tinc els que més gràcia em fan són aquells que em recorden un episodi, una anècdota viscuda al costat d'aquell artista.

—*Posi-me'n un exemple.*

—N'hi ha molts. Però tinc una ampolla de Jack Daniels, que ja és gairebé consumida perquè amb el temps l'alcohol s'ha anat evaporant. Aquella ampolla me la va donar l'any 82 el Keith Richards, abans de sortir a l'escenari. En aquella època m'havien diagnosticat un càncer. Ells van venir aquí de gira i quan se'n van assabentar em van convidar a passar amb ells tots els dies, fins i tot a pujar a l'escenari mentre tocaven. I ara veus aquella ampolla i et recordes de tot allò. Per això, suposo que tenir l'objecte d'un famós, per inversemblant que sigui, fa que la gent se senti més a prop d'ell.

—*El que passa és que a vegades sembla que la cosa sigui de conya. Una llauna de Coca Cola que van tenir els Beatles al seu camerino...*

—Sí, i pot ser el dia que es morí Fidel Castro se subhastarà un havà seu a mig acabar. La gent es riu menys si es tracta d'un polític, però en el fons tot és el mateix. Tots són ídols.

—*La subhasta és l'esdeveniment més important de la fira?*

—La subhasta no és més que un reclam publicitari. És més notícia dir que tindrem la banyera d'Elton John que no anunciar que

"A la gent li pot arribar una imatge meva de personatge egòlatra. I això és una cosa de la qual intento defugir al màxim. Insisteixo: no li he posat mai el meu nom a res. A mi m'agrada estar al nivell de la gent."

vindrà un expositor de Londres que té un material boníssim. Per això intentem portar peces importants, però la qüestió no és que es vinguin, perquè la Fira no hi guanya un duro, sinó donar a la gent la possibilitat que pugui veure aquests objectes. Fins i tot fer-se fotos al seu costat.

—*De totes maneres, quin és l'objecte més curiós que s'ha arribat a vendre?*

—Be, aquí hem subhastat el Mercedes del George Harrison i ara hi ha un senyor a Barcelona que s'hi passeja. Recordo que es van pagar dos milions de pessetes. També vam tenir aquí, per primera vegada, el llit del John Lennon, el certificat de naixement del Paul McCartney, que per cert, el senyor que el va comprar aquí per dos milions el va revendre després a Londres per onze.

—*Seguint amb els mites. Jordi Tardà té fama de ser amic de totes les estrelles.*

—El que passa és que jo vaig començar de molt jove en aquest negoci i molta d'aquesta gent recorda encara quan van venir per primer cop a Espanya i jo els anava a recollir a l'aeroport amb el meu cotxe. També hi ha una altra cosa. El que m'agrada a mi realment és la música i a la majoria dels músics els agrada molt parlar de música. Moltes vegades m'ha passat que una entrevista s'ha acabat convertint en una gran xerrada. Això em va passar, per exemple, amb el Ian Gillan de Deep Purple. L'entrevista havia de durar vint minuts i vam acabar a ca seva a les tantes de la matinada. A més, jo sempre he tractat als artistes com el que són, persones normals. Jo crec que no han d'haver-hi diferències entre qui puja dalt de l'escenari i qui és a baix.

—Parlem ara del futur. Cada any es planteja superar el llistó de l'edició anterior, fer la Fira del Disc cada cop més gran o tenir una novetat encara més espectacular?

—No, no. Jo no m'he plantejat mai de batre rècords. Ara, per exemple, superar la reunió dels Shadows, que va tenir lloc a la Fira de Girona, ho veig gairebé inviable, perquè no tots els dies trobes l'oportunitat de tornar a reunir una banda que fa vuit anys que s'ha dissolt.

—I com serà la Fira de Reus?

—Ja ens hi hem posat. Hem aconseguit que Girona tingui la seva personalitat, diferent a la de Barcelona, i intentarem fer el mateix amb Reus. Pel fet de ser la primera edició hi haurà una exposició, noranta estands i, aprofitant que el Palau de Fires és al costat d'un parc sensacional, muntarem un escenari a l'aire lliure per fer els concerts.

—I altres perspectives de creixement?

—Cap. En principi no hi haurà cap altra fira. Això porta molta feina i de fet, no vam anar a Girona fins que no vam tenir molt ben controlat el tema organitzatiu de Girona. Hem esperat sis anys per anar a

—Quin és l'objecte més curiós que s'ha arribat a vendre a la Fira del Disc?
 —Aquí hem subhastat el Mercedes del George Harrison i ara hi ha un senyor a Barcelona que s'hi passeja. Recordo que es van pagar dos milions de pessetes. També vam tenir aquí, per primera vegada, el llit del John Lennon, el certificat de naixement de Paul McCartney, que per cert, el senyor que el va comprar aquí per dos milions el va revendre després a Londres per onze.

cosa de la qual intento defugir al màxim. Insisteixo: no li he posat mai el meu nom a res. Si el programa es diu així és perquè va ser una imposició de la ràdio. A mi m'agrada estar al nivell de la gent i continuar trobant-me als concerts amb oients i xerrar amb ells. El que passa és que no sempre ho aconseguixo. Aquest és l'únic punt d'insatisfacció que tinc.

—Abans va fer esment de la seva malaltia...

—L'any 1978 em van donar tres mesos de vida i quan et trobes davant d'una cosa així hi ha dos plantejaments. O t'enfoneses o li fots collons. I jo li vaig posar collons al tema. I aquí estic. Em va ajudar molt l'amor de la meua família, sobretot el de la meua dona, i també posar-li il·lusions a les coses. Si fas això segur que pots tirar endavant. Aquest és el millor remei contra el càncer: la il·lusió per fer coses.

Reus i no sé si d'aquí a sis anys, quan tinguem ben controlat la fira de Reus, podrem anar a un altre lloc.

—D'ofertes no li'n deuen pas faltar.

—I tant. Tenim ofertes de totes les comunitats autònomes i fins i tot del govern de Mèxic, però no volem sortir de Catalunya perquè ja tenim bastant feina aquí. També s'han de fer programes de ràdio i altres coses. Jo tinc altres inquietuds a la vida.

—Com ara...?

—Bé, jo passo tot el dia voltat de música, però també m'agrada viure la vida. Com tot hom.

—Està satisfet de tot allò que ha fet o encara té cap assignatura pendent?

—Sí, evidentment. Estic molt i molt content, tot i que hi ha un parell de coses que no m'agraden.

—S'atreveix a dir-les?

—Em considero el tio més pesat del món. No conec ningú que sigui més pesat que jo. I l'altra, és que a la gent li pot arribar una imatge meua de personatge egòlatra. I això és una

